

3

RUDI JEL NA LETIŠTĚ UPOLU, MALÉ ZAŘÍZENÍ NA NEJSEVERNĚJŠÍM VÝBĚŽKU ostrova. Na dráze už na ně čekal blyštivý tyrkysový Gulfstream s nastartovanými motory. Byl to letoun NUMA, v němž Kurt poznal model s prodlouženým doletem.

Letadlo se pohnulo, sotva se Kurt a Rudi posadili. O pár okamžiků později už uháněli po ranveji. Po dlouhém rozjezdu se Gulfstream vyhoupl k obloze a stočil se na východ.

Cestou vzhůru se Kurt díval z okénka. V dálce viděl temná mračna tropické tlakové níže, která posílala ke břehům mohutné vlny. V duchu jí poslal tiché poděkování a obrátil pozornost zpátky k Rudimu.

Ze všech lidí v NUMA se Rudi nejvíc blížil hádance. Bylo mu hodně přes čtyřicet let, ale neztratil nic z divokosti a preciznosti, kterými byl proslulý. Byl prchlivý, ale nemluvný, dokázal být veselý a vtipný, ale nikdy se nepřestával mít na pozoru. Jeho mysl pracovala stále na plné obrátky. I teď, kdy tiše seděl a uvažoval o tom, co měli brzy probírat – ať to bylo cokoliv –, Kurt cítil, že Rudi v duchu plánuje, koordinuje a přeskupuje. Byl to logistický génius s talentem na uspořádávání věcí tím nejefektivnějším způsobem.

Kurt ho nechal být. Uplynulo dvacet minut, než promluvil. „Myslíš, že půjde v dohledné době kolem letuška? Malý drink by mi přišel vhod.“

„Dobře víš, že v letadlech NUMA už je alkohol zakázaný,“ odvětil Rudi.

Kurt se uchechtl. *Všechno podle pravidel, jako vždycky.* „Myslel jsem na láhev vody nebo pěkně vychlazenou Colu.“

„Ehm,“ odkašlal si Rudy. „Promiň. Posluž si.“ Ukázal na chladničku.

Kurt si rozeplnul pás a došel k malé chladničce. Otevřel ji a vytáhl dvě láhve Coca Coly až zezadu, kde byly nejlépe vychlazené. Byly skleněné, ne plastové, a všiml si drobného písma na etiketě. Byly psané španělsky, z čehož plynulo, že letadlo doplňovalo zásoby někde na jih od hranic. Kurt obrátil láhev v ruce, našel adresu plnárny, přikývl a zavřel ledničku.

Vrátil se na sedadlo, otevřel obě lahve a jednu posunul k Rudimu. „Je čas si promluvit,“ rozhodl. „Podle toho dlouhého rozjezdu a pomalého stoupání soudím, že táhneme velkou spoustu paliva. Podle kurzu jsem si docela jistý, že neletíme na Oahu ani do Los Angels; a podle toho, jak máš pomačkanou košili, hádám, že v letadle sedíš pěkně dlouho. Jen abys mě našel a odvezl zpátky, řekl bych. Takže kam letíme? Někam do Jižní Ameriky?“

Zatímco Kurt mluvil, Rudi si pomalu naléval Coca Colu do sklenice. „Jižní Amerika?“ zopakoval. „To si myslíš?“

„Jo.“

„To je docela velká oblast,“ zazubil se Rudi. „Možná by ses mohl obtěžovat být trochu konkrétnější.“

Kurt si notnou chvíli odkašlával a mručel, jako by intenzivně přemýšlel, přestože už přesně věděl, co odpoví. „Ekvádor.“

Gunn zvedl obočí.

„Guayaquil,“ dodal Kurt, „abych byl ještě přesnější.“

Gunn byl evidentně v šoku. „S veškerou úctou k velkému Johnnymu Carsonovi, kam se na tebe hrabe Carnac.“

„Přeháníš,“ uculil se Kurt a ukázal na láhve Coca Coly. „Byly naplněné v Quitu. Ale to je pevninské město. Největší přístav v Ekvádoru je v Guayaquilu. A my většinou pracujeme u moře.“

„Hmm,“ přikývl Gunn. „Nevím, jestli to na mě má, nebo nemá dělat dojem.“

Vedle Gunnova křesla se rozezvnil červený telefon. Zvedl sluchátko a chvíli naslouchal. „Jsme připraveni,“ řekl. „Informujte je.“

„Jestli nepodáváš hlášení ty, tak kdo?“

„Jeden kolega z Národní bezpečnostní agentury.“

„Takže teď pracuju pro NSA?“ zeptal se Kurt. Už jednou byl k takové spolupráci přizván.

„Nejen ty,“ odpověděl Gunn. „Ale každá loď a člověk z NUMA v okruhu pěti tisíc mil.“

Teď bylo na Kurtovi, aby zvedl obočí. Tohle mohlo mít jen jediný důvod. „Něco se ztratilo.“

Gunn to nepotvrdil ani nepopřel. „Ať ti to vysvětlí sami.“

Plochá obrazovka na stěně letadla se probrala k životu. Zobrazovala dva muže u stolu v jakési zasedačce. První byl důstojník letectva s několika stužkami na modrém saku. Druhý měl na sobě košili a vázanku.

Jako první promluvil muž s kravatou. „Dobré odpoledne,“ pozdravil. „Jmenuji se Steve Gowdy. Jsem ředitel ExAt projektů v Národní bezpečnostní agentuře.“

„ExAt?“ opáčil Kurt.

„Mimoatmosférických,“ vysvětlil Gowdy. „Jde v podstatě o všechno, k čemu dochází nad stratosférou. Včetně našich projektů satelitních a manévrovacích strojů.“

Kurt přikývl na znamení, že rozumí, a Gowdy se naklonil ke kameře jako televizní reportér ve večerních zprávách. „Než začnu, musíte pochopit, že tento projekt je nanejvýš důležitý a klasifikovaný stupněm nejpřísnějšího utajení.“

Takové řeči už Kurt slyšel. „V NSA máte jen málo věcí, které nejsou. Ale chápu.“

Gunn se usmál, ale Gowdy nevypadal, že by ho to pobavilo.

„Na poslední chvíli jsme ztratili kontrolu nad svým projektem,“ pokračoval Gowdy. „Šlo o experimentální letoun, který se navracel po dráze nad Jižním Pacifikem.“

O vesmírných operacích NSA Kurt něco věděl. „X-37,“ odkázal na dobře známý letoun NSA, který byl vypuštěn na raketě a vrátil se na zemi klouzavým letem podobně jako raketoplán.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Gowdy. „Tento stroj se jmenuje *Nighthawk*. Jeho oficiální označení zní VXA-01. Je první svého druhu. X-37B byl v jistém smyslu

prototyp, zkušební prostor používaný k rozvoji určitých technologií. Nový letoun je dvakrát větší než X-37 a daleko schopnější.“

„Jsem ohromen,“ pronesl Kurt. „Nikdy jsem o něm neslyšel. Ani slůvko.“

„Dělali jsme, co bylo v našich silách, abychom ho utajili,“ připustil Gowdy. „Tím, že jsme vypustili X-37 za poněkud záhadných okolností, se nám podařilo zaujmout pozornost veřejnosti a dát jí něco, co může řešit. Mezitím jsme sestrojili *Nighthawk* a měli ho tři roky v kosmu. Bohužel během návratu se vychýlil z kurzu a přestal odpovídat na příkazy.“

„Takže... máme strach, že nám Klingoni ukradnou warp technologii?“ zeptal se Kurt.

Gowdy chvíli mlčel s kamennou tváří, než odpověděl. „Warp pohon v něm sice není,“ pronesl Gowdy beze stopy humoru, „ale *Nighthawk* jen nejvyspělejší letoun, jaký kdy kdo vyvinul. Byl postaven z materiálů a technologií, které předčí všechno, co používají evropské, čínské či ruské vesmírné agentury, o dvě generace. Je to revoluční letadlo. Říkám *letadlo*, protože vypadá jako letoun, ale nenechte se mýlit: je to kosmická loď, schopná manévrování na oběžné dráze, autonomního jednání a plnění misí, o kterých se raketoplánům ani nezdá. A přestože nemá *warp pohon*, disponuje revolučním *systémem iontového pohonu*, který lze použít na cestování mezi Zemí a Měsícem a který dokáže zkrátit dobu cesty na Mars na polovinu.“

Kurt přikývl. „A vy chcete, abychom ho našli.“

„Budete součástí týmu odpovídajícího za konkrétní sektor v zóně pátrání. Nedaleko od vás budou pracovat námořní jednotky z Pearlu a San Diega.“

Zatímco Gowdy hovořil, Rudi Gunn odemkl kufřík, vytáhl z něj složku a podal ji Kurtovi.

Kurt hranou ruky prolomil připevněnou pečeť. Ve složce našel informace o *Nighthawku*: údaje o trajektorii, časovou posloupnost a mapu.

„Jak vidíte,“ pokračoval Gowdy, „ztratili jsme ho v půli cesty mezi Francouzskou Polynésií a jihoamerickým pobřežím. Podle poslední telemetrie, rychlosti a nadmořské výšky letu si myslíme, že se zřítil někde na východ od souostroví Galapágy.“

Kurt si prohlížel satelitní fotografii křížovanou červenými linkami. Čáry vyjadřovaly rozšiřující se kužel pravděpodobnosti, který začínal nedaleko východně od Galapág. Do strany se ve tvaru písmene V protahoval a rozšiřoval

směrem k Ekvádoru a Peru. Škála vyjadřovala vypočítanou pravděpodobnost, že se *Nighthawk* zřítí v každé konkrétní sekci.

„Nemá nouzový maják?“ zeptal se Kurt s pohledem stále upřeným na mapu.

„Má,“ odpověděl Gowdy, „ale nemáme od něj žádný signál.“

„Takže budeme hledat trosky,“ usoudil Kurt.

„Ne,“ odvětil Gowdy pevně. Kurt zvedl zrak.

„Máme důvod se domnívat, že *Nighthawk* přistál neporušený,“ prohlásil Gowdy.

Gowdy mu vysvětlil automatický přistávací systém, a že jakmile byl přenos z Vandenbergovy základny přerušen, řízení letu měly přebrat interní procesory. Nejméně třikrát přitom použil výraz *důvěrný*, ale ani jednou neuvedl důvod, proč by automatický přistávací systém měl fungovat, když tolik ostatních systémů na palubě selhalo.

Kurt se tím nezabýval. „Jaké zdroje máme pro ten úkol k dispozici?“

V tuto chvíli se konverzace chopil Gunn. „Všechno, co nám jen padne do ruky,“ odpověděl. „NUMA má v oblasti tři plavidla. Jedno se blíží od chilského pobřeží a dvě připlouvají Panamským průplavem z Mexického zálivu.“

U Kurta přistál další list papíru. Stál na něm seznam různých lodí.

„Paul a Gamay Troutovi už jsou na *Catalině*,“ jmenoval Gunn dva z nejdůvěryhodnějších členů oddělení zvláštních projektů NUMA. „Právě provádějí jednu ekologickou studii nedaleko chilského pobřeží. Budou v dosahu za nějakých patnáct hodin.“

„To máme kliku,“ poznamenal Kurt.

Rudi přikývl. „*Jonestown* a *Condor* přijedou průplavem a dorazí o nějakých šestatřicet hodin později.“

„Šestatřicet hodin mi připadá jako trochu přehnaně optimistický odhad,“ zapochyboval Kurt s pohledem na relativních polohách lodí. „Je to skoro třicet hodin plavby a v průplavu to touhle roční dobou vypadá jako na dálnici v dopravní špičce. Lodě tam mohou čekat třeba i dva dny.“

„Dostanou přednostní propustku,“ vysvětlil Rudi. „NUMA před pár lety zabránila zničení průplavu, takže tam máme VIP status, kdykoli se objevíme.“

„Aha,“ přikývl Kurt. Vzpomněl si, že o té operaci slyšel vyprávět přímo Dirka Pitta. Fakt, že zmaření plánů na zničení se tehdy zúčastnil osobně sám ředitel NUMA, jim všem neslo ovoce doteď.

Do debaty se vložil Gowdy. „NUMA dostane na starost jižní a východní pátrací oblasti. Za tři dny dorazí ze San Diega záchranná flotila 131. záchranné eskadry námořnictva prohledat západní polovinu cílové zóny. Západní okraj oblasti pátrání zajistí další plavidla z Tichomořské flotily.“

Kurt si prohlížel seznam plavidel. Kromě dvou pomocných lodí ze San Diega to byly samé válečné lodě. Torpédoborce a fregaty. „K čemu taková palebná síla?“

„Nezáměrný důsledek logistiky,“ prohlásil Gowdy. „Tahle část Pacifiku je odevšad hrozně daleko. Čtyři a půl tisíce mil od Pearlů. Dva tisíce devět set mil od San Diega. Tohle byly nejbližší a nejrychlejší lodě vybavené pro pátrání po podvodních cílech. Následují je další záchranné lodě, ale nedokážou s nimi držet krok a zůstávají pozadu. Kromě toho nad zónou pátrání křížují letouny P-3 Orion a P-8A, shazují sonarové bóje a další autonomní jednotky, které budou v pátrání pomáhat.“

Mělo to určitou logiku, ale také to vyvolávalo dojem paniky. „To je pořádná flotila,“ podotkl Kurt. „Jste si jistí, že je to nejlepší způsob, jak to provést?“

„Jak to myslíte?“

Kurt zaklapl složku a zaklonil se v sedadle. „Musím předpokládat, že to celé chcete udržet v tajnosti. Tucet amerických lodí a hejno letadel kolem Galapág by mohly být trochu podezřelé. Želvy by mohlo napadnout, že chystáte invazi.“

Gowdy na obrazovce uznale přikývl.

Kurta napadl jeden návrh. „Vždycky můžeme přijít s historkou, že NUMA provádí ekologickou studii. Dejte to do tisku a nikdo nebude moc přemýšlet o tom, že se po oblasti pohybuje pár výzkumných plavidel navíc. Jakmile budou na místech, můžeme rozmístit jejich helikoptéry a průzkumné lodě a pátrat, co hrdlo ráčí. Aniž bychom k sobě přilákali pozornost.“

„To není vůbec špatný nápad,“ odpověděl Gowdy. „Až na to, že si myslíme, že už o nás ví čínská a ruská zpravodajská služba. Do několika hodin od zmiňování *Nighthawku* jsme zaznamenali změny kursu několika plavidel patřících každé zemi. Sledujeme je. Předpokládám, že uhodnete, kam mají namířeno.“

„Galapágy,“ konstatoval Kurt.

„Přesně tak,“ potvrdil Gowdy. „Přímo do srdce naší zóny pátrání.“

Z toho koukaly další komplikace. „Myslíte, že do toho budou zasahovat?“

Gowdy pokrčil rameny. „Už dávno se nesnažím předvídat, co udělají naši čínští a ruští přátelé. Moje práce je jim v tom zabránit. Ale po těch zmatcích na Ukrajině a všech těch problémech v Jihočínském moři už by mě nepřekvapilo vůbec nic. Až pochopíte, jak strašně touží po tom, co máme, dojdete ke stejnému závěru. Podle našich studií za námi Rusové v technologiích zaostávají o mnohem víc než jedno kolo. Číňané jsou na tom trochu lépe, protože mají celou armádu inženýrů a víc špiónů, než si dovedete představit, ale stále jim chybí vynalézavost a proti našim nejnovějším návrhům jsou nejspíš pozadu nejmíň o deset let. Přičtete k tomu fakt, že obě země raději dohánějí náskok zlodějnou, než aby přišly s něčím vlastním, a dovedete si představit, jak si na to brousí zuby.“

Tomu Kurt rozuměl docela dobře. Špehování a kradení bylo vždycky nedílnou součástí ruských i čínských výzkumných snah. „Asi není bez důvodu, že ruský raketoplán *Buran* vypadá přesně jako ten, který jsme vymysleli my. A proč je jejich bombardér *Blackjack* prakticky k nerozeznání od B-1.“

„Ano, to máte pravdu,“ potvrdil Gowdy. „V jistém smyslu je za to nemůžeme vinit. Na jejich místě bych udělal totéž. Ale my nejsme na jejich místě, a sáhnout na tenhle letoun se jim nesmí za žádných okolností dovolit.“

„Co když ho najdou jako první?“ nadhodil Kurt, který nechápal, jestli Gowdy opravdu hovoří o otevřené válce.

„Za žádných okolností,“ zopakoval muž.

Jeho slova byla chladná a rozhodná a Gowdy je pronesl bez mrknutí oka, v Kurtově mysli však vyvolávala další otázku.

„Tak proč to prostě neodpálíte?“ zeptal se Kurt, odkládaje složku stranou. „Proč nedohlédnete, aby nenašli víc než fragment trupu?“

Gowdy vypadal ohromeně.

„Předpokládám, že to má nějaký autodestrukční mechanismus?“ pokračoval Kurt. „Tak proč ho neroztrhat na kusy a tomuhle všemu nezabránit?“

„Zkoušeli jsme to,“ zachraptěl Gowdy. „Příkaz k autodestrukci selhal. Revize telemetrických dat ukazuje na kompletní ztrátu komunikace těsně před vydáním příkazu.“

„Takže hra o centimetry,“ dodal Rudi Gunn. „Nebo o zlomky vteřiny.“
Gowdy přikývl.

Kurt se vrátil zpátky k úkolu. „Kolik lodí sem posílají Číňané a Rusové?“

„Napočítali jsme devět ruských lodí, včetně několika válečných. Dvanáct čínských lodí. Všechny vojenské. Včetně zbrusu nové letadlové lodi.“

„Takže třicet lodí ze tří států,“ shrnul Kurt. „A všechny zoufale pátrají po tomtěž v poměrně omezeném prostoru. Co by se přitom mohlo pokazit?“

„Naprostě cokoliv,“ zavrčel Gowdy. „Tohle je souboj s časem. Riziko roste každým dnem, kdy letoun pohřešujeme.“

Něco na Gowdyho tónu bylo Kurtovi podezřelé, stejně jako zaryté mlčení důstojníka letectva, který dosud neřekl ani slovo.

„My jsme nejbliž,“ vskočil do debaty Gunn. „NUMA bude na scéně několik dnů před ostatními. Vsadím se s vámi o láhev tequilly Don Julio, že NUMA objeví *Nighthawk* dřív než námořnictvo i ruská nebo čínská flotila.“

Gowdy znovu uznale přikývl. „Máte u mě láhev Dona Julia a k tomu krabici kubánských doutníků, jestli ho dokážete najít dřív než naši sokové.“

Kurt zároveň poslouchal a uvažoval. S pouhými třemi plavidly, z nichž dvě tu nebudou dřív než den po jeho příjezdu, byly šance na úspěch nevalné. Ale Kurt přece strávil celý život vymýšlením, jak naklonit šance na svou stranu. Jak se tak díval do mapy, vytanul mu na mysli nápad, jak svou příležitost zlepšit a ještě k tomu uštvědit pěknou herdu ruské i čínské flotile.

Pohlédl na obrazovku s rošťáckým úsměvem. „V tom případě by měl někdo zavolat Fidelovi a poprosit ho, ať začne sbírat nejlepší tabákové listy na ostrově. Protože jestli tu *Nighthawk* je, já vám ho najdu. A dokážu to dřív, než se na obzoru objeví cizí vlajky.“

Gowdy ho obdařil bezvýrazným pohledem. Zřejmě si říkal, že Kurtova slova nejsou nic jiného než prázdné chvástání. Jenže Kurt měl v rukávu eso. Eso – a slona.